

[Rager.]

vejelser. Undertiden er man tilbøjelig til at hæfte Betegnelsen Evneløshed ikke netop dér, hvor den virkelig burde hæftes.

Hans Hansen (Rørby): Det Ændringsforslag, Udvalget er naaet til ved de lange natlige Forhandlinger, har ikke ændret Lovforslagets Karakter. Det er stadig saaledes — det gælder i hvert Fald det Ændringsforslag, som er stillet af Udvalget —, at det er Staten og de 3 Hovedbanker, der vil have Ansvaret for Undersøgelsen af Selskabets Forhold, for Rekonstruktionsforsøget, for Selskabets Drift og Ledelse, i de 1½ à 2 Maaneder, Moratoriet varer, medens de øvrige Kreditorer, der vel nok repræsenterer lige saa store Beløb, er uden nogen Indflydelse. Det vilde i øvrigt have været rimeligt, om Handelsministeren her i Tinget havde givet Oplysninger om, hvor store Beløb der af Selskabets Gæld, Obligationsgæld og andre Kreditorer, er fordelt paa Staten og paa de 3 Hovedbanker; thi den mindste Betingelse for, at det offentlige griber ind i denne Sag, maa dog vel være, at Offentligheden faar fuld Besked.

Til Fordel for Reorganisationen, om hvis Muligheder og Form ingen endnu har dannet sig et Skøn, tvinges de almindelige Kreditorer til at give Afkald paa alle de Rettigheder, de i Øjeblikket sidder inde med. I et Tidsrum af 2 Maaneder vil de nye Forpligtelser rykke ind foran dem, og det gælder ikke alene Kreditter, der stilles til Selskabets Raadighed til Fuldførelse af allerede paabegyndte Arbejder og til afsluttede Kontrakter, men ogsaa til at afslutte nye Kontrakter og udføre nye Arbejder. Desuden maa man regne med, at Selskabets Underskud fortsat vil vokse i denne Periode, og det kan derfor ikke siges, at Lovforslaget sikrer de almindelige Kreditorer Opretholdelsen af deres tidligere Stilling.

Det er allerede i og for sig en betænkelig Sag at lade Staten gribe ind i et privat Forhold, her er jeg enig i den højtærede Statsministers Udtalelse ved Finanslovsforslagets første Behandling, men naar Forholdet som her er, at der opstaar Mulighed for at volde Skade for den ene Part, er det helt forkasteligt.

Burmeister & Wain og i Realiteten vel ogsaa Bankerne har forsøgt at sætte Rigsdagen i en Tvangssituation, idet de siger: Pengene eller 4 000 arbejdsløse! Nu kan Rigsdagen jo i et Par Maaneder løskøbe sig ved Hjælp af et Moratorium, men hvad

saa? Naar de to Maaneder er udløbet, vil man saa ikke igen forsøge at sætte Rigsdagen Kniven paa Struben? Det er et meget farligt Præcedens, der herved skabes: blot et Selskab er tilstrækkelig stort og Ledelsen tilstrækkelig, hvad skal vi sige, koldblodig, vil det ved i alleryderste Øjeblik at vende sig til Staten kunne fremtvinge Statens Indgriben, og det er i denne Forbindelse værd at erindre, at netop Privatbanken i sin Tid forsøgte ganske den samme Manøvre, der dog heldigvis mislykkedes, hvorefter Ordningen af Bankens Forhold blev gennemført uden Statens Hjælp.

Havde den højtærede Handelsminister straks, da Henvendelsen skete, haft Nerver nok til at afvise baade Selskabets og Bankernes Henvendelse, vilde der formodentlig ogsaa her være blevet truffet en forstandig og frivillig Ordning. Det nævnes, at der kræves 1 Mill. Kr. til Virksomhedens Drift to Maander frem, og det er jo ikke nogen uoverkommelig Risiko for de tre Storbanker.

Det er betænkeligt, at Handelsministeren saa omhyggeligt hemmeligholder enhver Oplysning om Burmeister & Wain's Forhold. Det lader ane, at Ulykkerne er af langt større Omfang, end man paa det nuværende Tidspunkt tør vedstaa. Den første Erklæring om Selskabets Forhold, som dets Formand, Direktør Jarl, afgav, og som den højtærede Handelsminister indirekte sagde god for, overlevede neppe de første 24 Timer efter Offentliggørelsen; og bedre er det ikke gaaet med de senere Udtalelser om Selskabets Stilling, heller ikke Ministerens beroligende Udtalelser til Pressen om, at det ingen Hast havde med at faa Selskabets Forhold ordnet, da det havde skaffet Midler til Dækning af Kravene i den nærmeste Fremtid. Denne Udtalelse dementeres paa det allerkræftigste nu til Morgen af Regeringsorganet „Social-Demokraten“, der i en tospaltet Overskrift fremhæver, at selv de Lønninger, som Burmeister & Wain i Morgen skal udbetale, er i Fare, hvis ikke Moratoriet vedtages.

Den højtærede Ministers Vurdering af Selskabets Forhold er derfor, forekommer det mig, jeg har Lov til at sige, et noget løst Grundlag for Rigsdagen at bygge paa. Det vilde være et Minimum af de Oplysninger, som Offentligheden har Krav paa, om Ministeren ved Begyndelsen af Forhandlingerne om denne Sag havde meddelt Tinget bl. a., hvor stort Selskabets Underskud var for det sidste Aar, hvor stor dets Bruttoomsætning er, og hvor stor Bruttoomsætningen mindst skulde have været, for at Selskabet kunde faa Balance.